

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 22^{ΑΣ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1993

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ε Π Ι Σ Η Μ Ο Σ Υ Π Ο Δ Ο Χ Η
ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
GEORGES VEDEL

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ κ. ΚΩΝΣΤ. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΥ

Διασημότητα Καθηγητά,

Χαίρω για την άγαθή συγκυρία να είμαι Πρόεδρος της Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, όταν εισέρχεσθε σ' αὐτήν ὡς Ξένος Ἑταῖρος της.

Εἶχα ἔντονη τὴν ἀπήχηση τῆς φήμης σας, ὅταν ἤμουν Καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Nancy τὰ χρόνια τῆς πολιτικῆς κακοδαιμονίας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐκεῖ συνάδελφοί μου σᾶς θεωροῦσαν ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν ἐκπρόσωπο τῆς γαλλικῆς ἐπιστήμης τοῦ Δημοσίου Δικαίου.

Ἀπόψε βρῖσκεσθε σὲ πνευματικὸ ἔδαφος ὄχι ξένο πρὸς τὴν ὑψηλὴ ἐπιστημοσύνη σας.

Στὴν Ἑλλάδα τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, καὶ πρὶν ἀπὸ τὶς ἐπιτεύξεις τῶν Ρωμαίων νομικῶν, εἶχε ἀκμάσει, ἂν ὄχι καὶ δημιουργηθεῖ, ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου μὲ τὴν προδρομικὴ δράση τῶν δικανικῶν ρητόρων τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὸ πλατωνικὸ ἔργο «Νόμοι», καὶ μὲ τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους «Ἠθικὰ Νικομάχεια» (5ο καὶ 10ο βιβλία), «Πολιτικά», «Ρητορικὴ», ἢ καὶ μὲ τὰ νομικῶν περιεχομένον ἔργα τοῦ Θεοφράστου.

Ἐζήσσε ὅμως ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ αἰῶνες ὑπόδουλη, μὲ τὸ λαὸς της βυθισμένο στὴν ἀπαιδευσία, καὶ στέρημένο ἀπὸ τὸν προγονικὸ θησαυρὸ τῆς νομοκοπολιτικῆς, ὅπως καὶ ἄλλης ἐπιστήμης. Καὶ χρειάσθηκαν οἱ Ἕλληνας, ὅταν ἐπανέκτησαν τὴν πολιτικὴ ἐλευθερία, νὰ στραφοῦν πρὸς τὴ φωτισμένη Εὐρώπη γιὰ τὴ διάπλαση τῶν νομικο-

πολιτικῶν θεσμῶν τῆς χώρας τους. Συνέβη τότε νὰ ἐπιβληθεῖ Γερμανὸς βασιλεὺς στὴ χώρα μας καί, ὅπως ἦταν φυσικό, ἐπακολούθησε εἰσαγωγή καὶ τῆς γερμανικῆς νομικῆς ἐπιστήμης. Ὑπῆρξαν ὁμως καὶ τομεῖς τῆς ἐλληνικῆς νομοθεσίας καὶ νομικῆς ἐπιστήμης, ὅπου οἱ ἐπιδράσεις τῶν γαλλικῶν θεσμῶν καὶ τῆς γαλλικῆς θεωρίας τῶν θεσμῶν εἶναι ἰσχυρότερες. Καὶ ἰσχύει αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν γιὰ τὸ διοικητικὸ δίκαιο καὶ τὸν χῶρο τῆς ἐφαρμογῆς του.

Βρίσκεσθε, ἄρα, πράγματι σὲ οἰκεῖο πρὸς τὴν ἐπιστημοσύνη σας ἔδαφος.

Σᾶς χαιρετῶ ἐγκαρδιότατα ὡς διάσημο ἐκπρόσωπο τῆς ἐπιστήμης φιλάτης χώρας καὶ ἤδη ἑταῖρον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, καὶ σᾶς εὐχομαι συνέχιση ἐπὶ μακρὸν τοῦ γόνιμου ἔργου σας καὶ συνδρομὴ πολλῆς εὐτυχίας στὸ βίό σας.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΤΙΚΟΥ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Ἀξιότιμε Κύριε Συνάδελφε,

Χάρis σὲ μιὰ εὐτυχὴ ἀναμφιβόλως συνδρομὴ τῶν περιστάσεων, ὁ τίτλος τοῦ Κοσμήτορος εὐρέθῃ συνδεδεμένος μὲ τὸ ὄνομά σας, περισσότερο στενὰ παρ' ὅ,τι συνήθως. Ἀκούεται νὰ λέγουν συχνὰ «ὁ Κοσμήτωρ Γεώργιος Vedel», καὶ ὄχι ἐπὶ παραδείγματι «ὁ Πρόεδρος Vedel», μολονότι ὑπῆρξατε ὁμοίως ἀντάξιος αὐτοῦ τοῦ τίτλου σὲ πολλὰς περιπτώσεις καὶ πολυαριθμούς τομεῖς, παντοῦ ὅπου ἡ ἀρετὴ σας ὡς ἀνθρώπου τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καλοκαγαθίας ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν στὸ πρόσωπό σας.

Ἡ αὐθόρμητη αὐτὴ προτίμηση τοῦ τίτλου θὰ μπορούσε νὰ ἐξηγηθεῖ μὲ τὴν ἐπίκληση τῶν μεγάλων ὑπηρεσιῶν ποὺ προσφέρατε στὴν πανεπιστημιακὴ κοινότητα κατὰ τὰ ἔτη 1962-1967, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων ἀσκήσατε περίλαμπρα αὐτὸ τὸ λειτουργήμα στὸ Πανεπιστήμιο Paris II. Εἶναι ὡστόσο ἐξ ἴσου ἀκριβὲς ὅτι ἡ φήμη σας εἶχε προηγηθεῖ αὐτῶν τῶν τιμητικῶν καθηκόντων. Εἶναι μάλιστα ἀλήθεια ὅτι εἶχε προηγηθεῖ τοῦ διορισμοῦ σας τὸ 1945, ὡς καθηγητοῦ, στὸ πιὸ παλαιὸ καὶ τιμημένο γαλλικὸ Πανεπιστήμιο ἀφοῦ εἶχατε προηγουμένως διδάξει διαδοχικῶς, τὸ 1937 καὶ τὸ 1939, στὶς Νομικὲς Σχολὰς τοῦ Πονατιὲ καὶ τῆς Τουλούζης.

Ἐνθυμοῦμαι, πράγματι, ὅταν ἡ ἡρεμία εἶχε ἐπανέλθει στὴ Γαλλία μετὰ τὴν Ἀπελευθέρωση, ὅτι ἀναζητοῦσαν ἤδη, ἀνάμεσα στὴν ὁδὸ Saint - Jacques καὶ τὴν ὁδὸ Saint - Guillaume, νέους ἀστερισμούς, ποὺ θὰ ἔπαιρναν τὴν θέσιν τῶν μεγάλων νομικῶν τοῦ χθὲς: Maurice Hauriou, Léon Duguit, Carré de Malberg, καὶ μερικῶν ἄλλων ἀκόμη ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐγκατέλειπαν τὶς σεβάσιμες ἑδρες τῶν Νομικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Σχολῶν.

Κατεργασμένη ὡς τὰ βάθη τοῦ εἶναι της ἀπὸ τὴν παράδοση τοῦ Οὐμανισμοῦ, ἡ σύγχρονη Γαλλία, κατὰ τὸ πρότυπο τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, συνεδύαξε ἀπὸ κοντά, σὲ κάθε βῆμα της, τὴν Ἀξιοκρατία μὲ τὴν Ἐλευθερία καὶ τὴν Δημοκρατία. Καὶ ἀναζητοῦσαν, καὶ αὐτὴ τὴ φορά, τοὺς καλλιτέρους σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, καὶ ἰδιαίτερα στοὺς τομεῖς τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Πολιτικῆς. Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κλίμα ἄκουσα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, μίαν ἡμέρα κάπου μεταξὺ τοῦ Πανθέου καὶ τῆς Σορβόννης, μίαν ἡμέρα τοῦ 1947: «Ὁ Georges Vedel», ἔλεγε μὲ ἀνυπόκριτη ἱκανοποίηση, «ἔρχεται στὸ Παρίσι»!

Κυριαρχοῦμενοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνανεώσεως, πολλὸ ἔντονο ἐκείνους τοὺς χρόνους, νεαροὶ διδάκτορες καὶ ὑποψήφιοι τῆς Agrégation σὲ ἀναζήτηση ἐπιστημονικῆς καριέρας, ἦσαν ἤδη ἐντελῶς πληροφορημένοι ὅτι ἡ ἐπιστήμη σας ὡς νομικοῦ, ἰσχυρὰ βεβαιωμένη ἀπὸ μία ἀξιόλογη διδακτορικὴ διατριβὴ περὶ τῆς ἐννοίας τῆς αἰτίας κατὰ τὸ γαλλικὸ διοικητικὸ δίκαιο, ὑπεβροθεῖτο σημαντικὰ ἀπὸ λαμπρὲς σπουδὲς φιλοσοφίας. Ὑπελόγιζαν πολλὸ σ' ἐσᾶς, Κύριε Συνάδελφε, ἤδη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, στὸ Παρίσι. Καὶ χωρὶς καμμία ἀμφιβολία, δὲν διεψεύσθησαν: τὸ ἔργο πὸν ἐπιτελέσατε ὑπερέβη μάλιστα κάθε προσδοκία. Ἄν λέγουν —σκέπτομαι— πάντοτε «ὁ Κοσμήτωρ Γεώργιος Vedel», εἶναι γιὰ νὰ ὑπογραμμίσουν τὴν οὐσιώδη σημασία πὸν περιλαμβάνει αὐτὸς ὁ τίτλος: *primus inter pares*, παντοῦ ὅπου σημειώνεται ἡ παρουσία σας.

Ἐπειδὴ, στὴν πραγματικότητα, ἡ σταδιοδρομία σας, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἀφιερωμένη στὴν Ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου, δὲν θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς ἀποκλειστικὰ πανεπιστημιακὴ ἢ παιδαγωγικὴ· ἂν καὶ ἔχετε καταρροῖει ὅλα τὰ ρεκόρ στὸν χῶρο τῆς διδασκαλίας: σαράντα ἔτη ὡς Καθηγητῆς στὰ Πανεπιστήμια τοῦ Πουατιέ, τῆς Τουλούζης καὶ τοῦ Παρισιοῦ. Καθηγητῆς ἀπὸ τὸ 1950 ὡς τὸ 1979 στὸ Ἰνστιτοῦτο Πολιτικῶν Σπουδῶν τοῦ Παρισιοῦ. Καθηγητῆς, ἐπίσης, στὴν Σχολὴ Ἀνωτάτων Ἐμπορικῶν Σπουδῶν, στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Τηλεπικοινωνιῶν, στὴν *École Centrale*, στὴν Σχολὴ Μεταλλείων. Προσκεκλημένος τέλος, νὰ διδάξετε σὲ μία εἰκοσάδα Πανεπιστημίων σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

Δὲν θὰ παραλείψω νὰ προσθέσω, ὅτι, καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν μακρὰ περίοδο, πολυάριθμοι ἦσαν οἱ νέοι Ἕλληνες πὸν ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὴν διδασκαλία σας καὶ τίς συμβουλές σας, γιὰ νὰ ἔλθουν στὴ συνέχεια νὰ καταλάβουν ὑψηλές θέσεις στὴν χώρα μας.

Ὡστόσο εἶναι γνωστό, ὅπως τὸ ἐσημείωσα πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἐπεδόθητε ἐπίσης σὲ ἐπιστημονικὲς δραστηριότητες ἐκτὸς τοῦ καθαρῶς πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἐμπειρογνώμονος, τοῦ Διαιτητῆ, τοῦ Συμβούλου, τοῦ Προέδρου Ἐπιτροπῶν καὶ Συμβουλίων. Θὰ μπορούσα νὰ μνημονεύσω, ἐδῶ τὴν Προεδρία τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Ἐθνικῆς Ἐκπαιδεύσεως, τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐδρωπαϊκοῦ Ἰνστιτούτου Φλωρεντίας, τοῦ Κέντρου Μελετῶν τῶν εἰσοδημάτων καὶ δαπάνης τῆς

Ἑτάσεις ἐργασίας τῆς Ε.Ο.Κ. ἐπὶ τῆς διευρύνσεως τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος τοῦ Δικαίου.

Εἰδικὴ μνεία ὀφείλεται, φυσικά, τῆς συμβολῆς σας ὡς μέλους, ἀπὸ τὸ 1980 ὡς τὸ 1989, τοῦ Συνταγματικοῦ Συμβουλίου, τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὸς ὁ οὐσιώδης ρόλος ἐπὶ τῆς λειτουργίας τοῦ πολιτικοῦ συστήματος τῆς Γαλλίας. Ἡ Προεδρία τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρείας Πολιτικῆς Ἐπιστήμης δίνει ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς τὸ μέτρο τῆς γενικότερης ἐκτιμῆσεως τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνετε μεταξὺ τῶν νομικῶν καὶ τῶν πολιτολόγων τῆς Χώρας σας.

Ἄφησα στὸ τέλος τὸ γραπτὸ ἔργο σας. Εἶναι ἐξ ἴσου ἐπιβλητικό. Θὰ ἀξίξει εὐρύτερα σχόλια πὸν ὁ χρόνος τῆς σύντομης αὐτῆς προσφωνήσεως δὲν ἐπιτρέπει. Τὸ ἔργο αὐτὸ περιλαμβάνει ἓνα σημαντικό ἀριθμὸ μελετῶν καὶ ἀρθρῶν δημοσιευμένων σὲ περιοδικὰ καὶ σὲ συλλογικοὺς τόμους, καθὼς καὶ ἐπίκαιρα δημοσιεύματα ἐπὶ καιρίων συνταγματικῶν ἢ ἄλλων θεμάτων στὰ ἡμερήσια ἔντυπα. Σημειῶνω, μόνον, ἐδῶ, δύο ἔργα πὸν τοποθετοῦνται στὸ ὑψηλότερο ἐπίπεδο τῶν κλασσικῶν ἔργων στὸν τομέα τοῦ Δημοσίου Δικαίου: Τὸ *Συνταγματικὸ Δίκαιο* πὸν ἐκκυκλοφόρησε τὸ 1949 καὶ ἐπανεξεδόθη τὸ 1983, καθὼς καὶ τοὺς δύο τόμους τοῦ *Διοικητικοῦ Δικαίου* πὸν ἐγνώρισαν ὡς τώρα ὄχι λιγότερες ἀπὸ ἑνδεκα ἐκδόσεις.

Γιὰ τὸ σύνολο τοῦ ἔργου σας, ἡ Ἀκαδημία Ἑθνικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν σας ἀπένευσε, τὸ 1985, τὸ Μέγα Βραβεῖον τῆς. Ἐκτιμώντας τὴν εὐρύτητα καὶ τὴν πρωτοτυπία τῆς συμβολῆς σας, ξένες Ἀκαδημίαι καὶ Πανεπιστήμια σας ἀπένευσαν, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τους, τιμητικοὺς τίτλους. Μεταξὺ αὐτῶν, τὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καὶ ἡ Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν.

Πλάι στὰ πολυάριθμα παράσημα, γαλλικὰ καὶ ξένα, προβάλλει ὁ Ταξιάρχης τοῦ Φοίνικος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας.

Καθὼς βλέπετε, ἀγαπητὲ Κοσμήτωρ, δὲν εἶσθε μόνον ἓνας μεγάλος φιλέλληνας σοφός. Εἶσθε παρὼν, ἐδῶ, στὸ ἔδαφος μας καὶ στὴν σκέψη μας ἀπὸ ἓνα σύνολο ἐνεργειῶν καὶ πράξεων πὸν ἐπιμαρτυροῦν τὴν πιστὴ καὶ σταθερὴ φιλία γιὰ τὴν Χώρα μας καὶ τὸν Πολιτισμὸ μας. Σ' ἐσᾶς ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνηση ἐνεπιστεῦθη —ἐπιμένο νὰ τὸ ὑπενημίσιω— πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὴν νομικὴ διαχείριση τοῦ προβλήματος τῆς ὑφαλοκρηπίδας τοῦ Αἰγαίου τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὴ ἡ σημασία γιὰ τὴν διατήρηση τῆς εἰρήνης σ' αὐτὴν τὴν περιοχὴ τῆς Εὐρώπης.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπήρξατε μέλος τῆς Διεθνoῦς Ἐπιτροπῆς τῶν Βραβείων Ἀλέξανδρος Ὠνάσης.

Ἐγγράφοντας τὸ ὄνομά σας στὶς δέλτους τῶν Ἑταίρων, ἡ Ἀκαδημία μας δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιβεβαιώνει ἓνα συναίσθημα βαθύτατης ἐκτιμῆσεως καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ πρόσωπό σας, συναίσθημα τὸ ὁποῖο, νὰ εἶσθε

βέβαιος αντικατοπτρίζει επίσης τὸν θαυμασμό πὸν τρέφει ἀπέναντί σας τὸ σύνολο τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ πολιτικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος.

Ἐποτελεῖ μεγάλη τιμὴ καὶ ταυτόχρονα ἔντονη ἱκανοποίηση νὰ σᾶς εὐχηθῶ, Ἀξιότιμε Κύριε Συνάδελφε, τὸ καλῶς ἦλθατε ἀνάμεσά μας.

Monsieur et cher Confrère,

C'est par un heureux concours, sans doute, de circonstances que le titre de «Doyen», s'est trouvé lié à votre nom plus solidement que d'accoutume. L'on entend dire, en effet, le plus souvent: «le Doyen Georges Vedel» et non pas, par exemple, «Le Président Vedel», bien que vous ayez mérité également ce titre à bien des occasions et dans des secteurs fort divers, partout où votre vertu d'homme d'esprit et de cœur a attiré les regards sur vous.

On pourrait expliquer cette prédilection spontanée de titre par les éminents services que vous avez prodigués à la communauté universitaire pendant les années 1962-1967, pendant lesquelles vous avez exercé brillamment ces fonctions à l'Université de Paris II. Mais il est tout aussi vrai que votre renommée avait précédé cette charge honorifique. Il est même, vrai qu'elle avait précédé votre nomination au poste de Professeur, en 1948, à la plus ancienne et la plus honorable des universités françaises, après avoir servi successivement aux Facultés de Droit de Poitiers et de Toulouse (1937, 1939).

Il me souvient, en effet, quand le calme était revenu en France, après la Libération, que l'on cherchait déjà, entre la rue Saint-Jacques et la rue Saint-Guillaume, de nouvelles étoiles, celles qui auraient pris la place des grands juristes d'antan: Maurice Hauriou, Léon Duguit, Carré de Malberg, et de quelques autres encore sur le point, à cette date, de descendre des respectables chaires des Facultés de Droit et des Sciences Economiques. Travaillée, on le sait, jusqu'aux profondeurs de son être par l'Humanisme, la France moderne, à l'instar de la République des Athéniens, a toujours rapproché étroitement l'axiocratie de la démocratie et de la liberté. Et l'on cherchait, naturellement, encore cette fois-ci, les meilleurs dans tous les domaines, en particulier dans celui du Droit et de la Politique. C'est ainsi que moi-même j'ai entendu prononcer votre nom, un jour de 1947, quelque part entre le Panthéon et la Sorbonne. «Georges Vedel», entendait-on dire avec une satisfaction non déguisée, «vient à Paris»!

Aiguïsés par l'esprit d'innovation, particulièrement vif à l'époque, jeunes docteurs ou agrégatifs en quête d'une carrière scientifique, étaient déjà parfaitement

*informés que votre science de juriste, solidement attestée par une remarquable thèse sur la notion de cause en droit administratif français, était fortement secondée par de brillantes études de philosophie. On comptait beaucoup sur vous, cher Confrère, dès cette époque, à Paris. Et sans doute on n'a pas été démenti: ce que vous avez fait a même dépassé toutes les espérances. Si l'on dit — je pense — toujours «Le Doyen Vedel», c'est pour souligner ce que le titre comporte de signification essentielle: *primus inter pares* partout où votre présence est signalée. Car, en fait, votre carrière, toute dévouée qu'elle fut à la Science du Droit, ne saurait être qualifiée d'exclusivement universitaire ou pédagogique; quoique vous ayez battu tous les records en matière d'enseignement: quarante ans comme Professeur aux Universités de Poitiers, de Toulouse et de Paris; Professeur, de 1950 à 1979, à l'Institut d'Etudes Politiques de Paris; Professeur, en outre, à l'Ecole des Hautes Etudes Commerciales, à l'Ecole Supérieure de Télécommunications, à l'Ecole Centrale, à l'Ecole des Mines. Invité, enfin, à enseigner à une vingtaine d'Universités dans le monde entier.*

Je ne manquerai pas de mentionner que, pendant toute cette longue période, nombreux sont les jeunes grecs qui ont profité de votre enseignement et des vos conseils, pour occuper par la suite d'éminents postes dans notre pays.

Mais l'on sait, comme je viens de le noter, que vous-vous êtes adonné à des activités scientifiques en dehors du cadre strictement universitaire, en qualité d'expert, d'arbitre, de conseiller, de Président de Commissions et de Conseils. Je pourrais mentionner, ici, la présidence du Conseil Supérieur de l'Education Nationale du Conseil de l'Institut Européen de Florence, du Centre d'Etudes des revenus et des coûts, du Groupe de Travail de la CEE sur l'élargissement des pouvoirs du Parlement Européen, de la Fondation Nationale du Droit.

Une mention spéciale doit être faite, évidemment, de votre contribution en qualité de membre, de 1980 à 1989, du Conseil Constitutionnel, dont on connaît le rôle essentiel dans le fonctionnement du régime politique de la France. La présidence de l'Association Française de Science Politique donne elle aussi la mesure de l'estime plus large dont vous jouissez parmi les juristes et les politologues de votre Pays.

J'ai laissé en dernier lieu votre oeuvre écrite. Elle est tout aussi imposante. Elle mériterait de plus larges commentaires que le temps imparti à cette brève allocution ne permet pas. Cette oeuvre comprend un nombre important d'études et d'articles de revues, ainsi que des publications dans les journaux les plus éminents. Je note seulement, ici, deux ouvrages qui se situent d'emblée au niveau le plus élevé des

oeuvres classiques en matière de Droit public: le *Droit Constitutionnel*, paru en 1949 et édité à nouveau en 1983; les deux volumes de votre *Droit Administratif*, qui connaissent jusqu'à ce jour pas moins de onze éditions.

Pour l'ensemble de votre oeuvre, l'Académie des Sciences Morales et politiques vous a décerné, en 1985, son Grand Prix. Appréciant l'ampleur et l'originalité de votre contribution, des Académies et des Universités étrangères vous ont décerné, de leur côté, des titres honorifiques. Parmi elles, l'Université d'Athènes et l'École Supérieure des Sciences Politiques Pandios. Aux côtés des nombreuses décorations françaises et étrangères figure celle de Commandeur du Phénix de la République Hellénique.

Voyez-vous, mon cher Doyen, vous n'êtes pas seulement un grand savant philhellène. Vous êtes présent, ici, sur notre sol et dans notre pensée par un ensemble de gestes et d'actions qui témoignent d'une fidèle et constante amitié pour notre Pays et pour notre culture. C'est à vous que le Gouvernement grec — je tiens à le rappeler — a confié, il y a quelques années, de gérer sur le plan juridique l'affaire du plateau Continental de la Mer Egée — dont on connaît l'importance pour le maintien de la paix dans cette région de l'Europe. Pendant de longues années vous avez fait partie du Comité International des Prix Alexandre Onassis.

En inscrivant votre Nom sur la liste de ses Membres Associés, notre Académie ne fait que réaffirmer un sentiment de profonde estime et de sincère reconnaissance à l'égard de votre personne; lequel, soyez en convaincu, reflète également l'admiration que nourrit pour vous l'ensemble du public scientifique et politique de la Grèce.

C'est un grand honneur et, en même temps, une vive joie pour moi de vous souhaiter, Monsieur et cher Confrère, la bienvenue parmi nous.